

Mehmet:

“Çocuğun beslenmesini, evin kirasını düşünmeyince rahatlıyorsun. Şekerim yükselmiyor, strese girmiyorum. İyi geliyor sizin dayanışmanız sağlığıma.”

Sacide:

“Eğer utanırsan aç kalırsın biliyor musun? Hasta oldum, ilaç alamıyorum, sigortam da yok. Markete gittim, çöpe attıkları meyvelerden topladım. Mandalına yedik çocuklarımla. Eğer utanırsam aç kalırız abla.”

Yunus Emre (8 yaşında):

“Herkes etkinliklere
gidiyor ben sınıfta tek
kalıyorum anne. Ben de
katılayım olur...”

Özge:

Okulda sinema varmış, gidemeyecekler diye çok üzüldüler. Ben aç karnımızı doyuramıyorum, etkinliklere nasıl göndereceğim. 200 TL borç aldım, etkinliğe gönderdim ikisini de. Ama hep borç alamam. Öğretmenle konuşacağım, benim çocuklarımı etkinlik olduğunda *sınıfta koyun hocam* diyeceğim.

Ali (7 yaşında):

“Artık ben de zengin yemekleri götürüyorum okula. Tost, meyve suyu yaşasın anne.”

Medine:

“ Biz akrabamıza gittik ev soğuk diye,
döndüğümüzde fareler çocukların
okul kıyafetlerini yemiş. Nasıl okula
göndereceğim şimdi? ”

Merve:

“Sen bana telefonda dedin ya, yaptıklarım için benle gurur duyduğunu, çocuklarım için çabaladığımı, zorluklara karşı durduğumu söyledin ya, bana çok iyi geldi. Kendimi daha güçlü hissettim. Ben ne iyi annemişim. Biliyor musun kediler benim evimin yakınında doğuruyor hep, annem derdi ki *“sen merhametlisin ondan sana geliyorlar.”* Sen söyleyince onları düşündüm. Kediler de gördü anneliğimi herhalde.”

İlknur:

“ Ben çocukluğumu yaşayamadım
onlara yaşatacağım. ”
(21 yaşında anne)

Selma:

“ Her gün çocuğuma 100 TL harçlık veriyorum evde yemek yok, kantinden alsın diye bana hep diyor ki *anne 110 TL versen olmaz mı 10 TL'ye su almak istiyorum.* ”

Sema:

Benim dört çocuğum vardı bir de torunum oldu. Hepsine bakmaya çalışıyorum. En küçüğüm 1. Sınıfa başladı. Öğretmen her gün beslenme çantasını kontrol ediyor, beslenmesi eksik olmasın diye çok çabalıyorum. Sizin verdiğiniz destekle öğretmenin gönderdiği listeyi tamamlıyorum ki eksik kalmasın sınıfta.

Kadir (16 yaşında):

Okulda müdürle sorun yaşadım ve açık öğretimden devam etmeye karar verdim. Mahalleyi biliyorsunuz sokağa çıkarsam kaybolurum burada. Günümü planlıyorum, kitap okuyorum. Şiir yazıyorum, ebru ve kodlama kurslarına kaydettirdim kendimi. Öğleden sonraları açık öğretim sınavlarına çalışıyorum 3 yılda tüm kredilerimi tamamladım mezun oluyorum hocam.

Şengül:

“Komşu geldi ekmek verdi.
Çekiniyorum sizden daha fazla destek
istemeye ama yağ yoktu geçen gün,
yemek yapamadım çocuklara. Ben
hasta olunca işe gidemiyorum,
çocuklarıma bakamıyorum, eve
ekmek getiremiyorum.”

Nazlı:

“ Kendime ayakkabı almış değilim, para kazanınca hemen çocuklarıma bir şey almaya gidiyorum. Benim babam babalık yapmadı, annem de babamdan gördüğü zulümden dolayı bana iyi davranmadı. Ben çocuklarıma şimdi en çok baba olmuşumdur. Görmedikleri babalığı göstermeye çalışıyorum onlara. ”

Ayfer:

“İki çocuk var, okulda etkinlikler paralı olunca gönderemiyorum. Bazen çok isterlerse borç harç gönderiyorum.

Ama en çok kahvaltı bulmakta zorlanıyoruz, her sabah çantalarına ne koyacağım diye düşünüyorum.”

Duygu:

“Bugün kızım voleybola başladı. Ben ona *“kadın olmak çok zor savunma sporlarına git kızım”* dedim o voleybolu seçti. Abisi de *“kıрма anne nereden biliyorsun belki filenin sultanlarından olur”* dedi.”

Aslı:

“Yalnız başına bu kadar dertle uğraşırken *“taşın altında eziliyorum”* gibi hissediyorum.”

Nilüfer:

“ Mendil satarak geçimimi sağlıyorum, temiz su pahalı olduğu için çocuklara alamıyordum. Önceden su kaynatıyor, soğutup içiriyordum. Çocuklardan birinin kanında çok yüksek enfeksiyon çıkınca doktoru yasakladı. Artık bütçemi zorlayıp satın almaya çalışıyorum. ”

Asuman:

“Geçen gün çöpte kapı boyası buldum,
60 liraya da fırça aldım ve kapıları
boyadım. Rutubet var ya, hem temiz
olsun hem çocuklara
iyi gelsin diye.”

Öznur:

“Çamaşır makinem yok diye elde yıkadım okul pantolonlarını çocukların. Astım dışarıya kurusun diye çalmışlar. Okul pantolonu yok şimdi. Umarım alan kişinin ihtiyacı vardır yoksa beni çok zorda koydu.”

Ayten:

“Onlar gülünce mutluyum. Siz böyle sorunca çok duygulandım. Mutluluğu düşünmedim. Geçen gün Hacer abla kıyafet için hediye çeki verdiydi gösteri kıyafetlerini aldım, çok mutlu oldular.”

Rahime:

“Dedemin arsasına kendimiz eşimle kağıt toplayıp borç yapıp ev yaptık. En mutlu olduğum an o andı abla. Çadırda yaşadım yıllarca. Şimdi biliyon mu, hiçbir yerden soğuk gelmiyor, yağmur suları içeri girmiyor, iki kat yorgan örtünmüyoruz evde otururken.”

Tuğçe:

“ Ben de bir kadının ya yatak odam olsun istiyorum, gidip uzanayım böyle. Hiç olmadı benim. Hiç sıcak su akıtan şofbenle duş almadım hayatımda. Hep güğümle su ısıtıp yıkandık biz. Ama seni en son ne mutlu ettin diye sorsan, soba aldım ben sayenizde. Sobanın üstünde güğümü kaynatıp sıcak suyla duş aldık ya çok mutlu oldum ben. ”

Aysun:

“ Ben bir anneyim. Çocuklarım hasta sürekli tedavi görüyor. Ben getirdim dünyaya ben bakmazsam kimse benim gibi bakamaz çocuklarıma. Ben onlar için varım, ben de hastayım ama kendi tedavimi unuttum. ”

Esmâ:

Haftalardır tüp yok çocuklarımla sıcak yemeği özledik. Sabahtan beri çocuklarla dua ediyoruz koltuğumuz olsun diye. Çekyatımız yok yerde yatıyoruz. Çok hayalim var, evimi düzeyim diye. Her şeyim tastamam olsun diye. Çocuklarımı mağdur etmeyeyim istiyorum.

Saliha:

“Çocuğum akran zorbalığından okula bıraktı, şimdi de küçük kızıma okula zorbalık yapıyorlar. Kızıma okulda “çingene” diyorlar. 8 saat tuvaletini tutuyor, sıkıştırmaları bir yerde diye. Her gün okulun kapısında bekliyorum saatlerce. Okuma yazma bilmiyorum, yalnız bir anneyim diye hor görüyorlar. Beni görsünler ama çocuklarımı korusunlar hocam.”

Zehra:

“Evimiz yandı, çocuklarımın tek hayali çekyatımız olsa orada otursak.”

Ezgi:

Erkek olmayınca çok zor her şey benim üstüme, hepsini ben düşünmek ve çözmek zorundayım. 10 yıl oldu bırakalı.

Sabire:

“ Yama olsun ama kendi
halimizde olsun. ”

Kader:

“Eşimden boşandım ama evraklara imza atmıyor, yanına gitsem çocuklarıma bir daha geri dönemem. Başımda erkek yok benim her şeyi ben kendim yapıyorum. Geleceğimle ilgili sordunuz ya tek bir dileğim var çocuklarımin evi olsun, aç açıkta kalmasınlar. Ağladığımı da görmesin çocuklarım, üzülürler.”

Kiraz:

Ben hiç sinemaya gitmedim. Bir film izlesem çocuk gibi sevinirim. Çocuklarım da gitmedi herhalde nasıl bir yer orası acaba? ”

Ayşe:

İşe gittiğim zaman aklım çocuklarda kalıyor. Evde televizyon olmayınca çocuklar ben evde yokken sobayla oynamaya kalkıyorlar. Tembihliyorum ama çalışmaya da gitmek zorundayım. Küçük olan bebekken yangın çıkmıştı evimizde yüzü yandı, o korku hala yüreğimde. Oyalanacak bir şeyleri yok, televizyon olsa izlerler.

Gül:

“Çocuklar okulun kantininde hep sucuklu, kaşarlı tost görüyor, özeniyorlarmış. Bana anlattılar, mendil satmaya gittim, biraz para kazandım, beslenme saatlerine yetiştim. İkizlerime tost aldım birine kaşarlı, birine sucuklu. Sonra ikiye böldüm verdim ellerine. İkisinin de tadına baksınlar akılları kalmasın diye.”

Yağmur:

“ Ben uyurken kızım bana sormuş bayram için kıyafet istemiş bende uykulu *“olur alırız annecim”* demişim. 29 Ekimde borç buldum, etek ve kazak aldım ona bayram için. Gönlü kalmadı. ”

Neriman:

Benim çocukların gelişim geriliği var. Okulda yaşitlarından küçük duruyorlar. Teneffüslerde hep dövüyormuş arkadaşları.

Adile:

Benim çocuğum 8 saat tuvaletini tutuyor. Tuvalette sıkıştırmaları bir yerde diye. Her gün okulun kapısında bekliyorum saatlerce. Okuma yazma bilmiyorum, yalnız bir anneyim diye hor görüyorlar. Beni görsünler ama çocuklarımı okulda korusunlar hocam.

Selma:

Ben eşimden şiddet görüp ayrıldım.
Çocuklar bunları yaşadılar. Şimdi
büyük oğlum okulda akranları
tarafından dayak yiyor ve hakaret
ediyorlar diye okulu bıraktı. Gitmek
istemiyor, sessiz benim çocuğum. Bu
hareketler karşısında korkuyor, yaşadığı
çünkü. Gördü babadan. Okulda da
arkadaşlarından görünce gitmiyor
okula.

Gülay:

- Benim çocuğum özel gereksinimli, kaynaştırma öğrencisi. Sınıftaki arkadaşları onun bazı davranışlarını anlayamıyor. Benim çocuğum da bu duruma sinirleniyor, tetikleniyor. Bu sefer aralarında kavga çıkıyor. Öğretmen de bu konuda yardımcı olmuyor. Çocuğum her gün okuldan gelip “*gitmek istemiyorum oraya*” diyor.

Dilek:

Okulda tüm çocuklar tost yiyorlarmış, ben çocuklara evde ne varsa elimden geldiğince onu koyuyorum. Bir tost makinesi olsa bari evde ben de onlara tost yapsam. Okulda arkadaşları alay etmese, güzel olur.

(Tost makinesi ihtiyacı karşılandı.)

Yıldız:

Ben tek başına ne su faturası borcunu kapatabilirdim ne de çamaşır makine alabilirdim. Dernek sayesinde oldu hepsi. İlk defa bu kadar memnun oldum hayatımda. İyi ki varsınız valla. Aylardır camiden bidonlarla eve su taşıyordum, çocukları yıkamak için, çamaşırlar için, yemek için. Şimdi evimde suyum akıyor, çamaşırlarım kendi yıkıyor.

Ayşe:

“ Elimden gelenin fazlasını yapıyorum ama salça bile yok evde. Kafayı yiyorum. Depresyona giriyorum. ”

Medine:

“ Banyo yapmaya teyzesine
gidiyorduk. Doğalgazlı eve geçince
çocuk şaşırdı. “*Banyo yapmaya
teyzeme gitmeyecek miyiz*” diyor. ”

Yasemin:

“ Ev sahibi iki aydır kirayı ödeyemedim diye yine kapiya koydu. Kaymakamlık yardımları durdurdu, güncelliyormuş. Günlük çalışıyorum ben o kadar parayı ödeyemem ki. Dışarda kaldık. Kaymakama gittik, akşam sizi alacağız dediler. İftara götüreceklermiş abla, ben de kızdım. “*Yemek değil, ocak lazım bana başımı sokacak bir yuva gerekiyor*” dedim. ”

Ezgi:

Beni bir psikolog arıyor ya yüreğim açılıyor böyle. Yeniden doğmuş gibi oluyorum ferahlıyorum. Size hep dua ediyorum, o böyle tatlı tatlı konuşuyor ya kafam dağılıyor valla.

Müzeyyen:

Şimdi benim de mi buzdolabım olacak?
Bir aydır hiç çalışmıyordu eskisi, zaten
kendine hayrına yoktu. Yemekler
tezgahta bozuluyordu. Sayenizde ziyan
olmayacaklar.

Emine:

Sizin destekleriniz sayesinde çocuklarıma vakit ayırıyorum. Eskiden günde 3 yere temizliğe gitmem gerekiyordu eksiklere yetişemiyordum ve gitmek zorundaydım. Benim benden başka kimsem yoktu. Siz bana el uzatana kadar. ”

Adile:

Yusuf gönderdiğiniz çalışma masası sayesinde ders çalışıyor, ödevlerini hevesle yapıyor. Kızım “*anne ben de zenginler gibi masada yemek yiyorum artık*” diyor. Çok mutlular dünyaları oldu o masa.

Zeliha:

Psikolog hanım bana cesaretimi verdi, özgüvenimi verdi. Ben yoktum, beni var etti. Beden olarak vardım ama beyin olarak öyle düşünemiyordum korkuyordum. Onunla konuşunca doktor değil de yakın bir arkadaşım gibi geliyor. Beni aydınlatıyor. Işığı açar kaparsın sonra birden açarsın aydınlanırsın ya önünü görürsün işte öyle. Önünde çamur var o çamura düşmekten kurtuluyorsun çünkü o ışık açıldı artık.

Semiha:

6 yaşındaki çocuğum gelişim kaynaklı ameliyat oldu, sizinle şimdi konuşurken tableti duyunca zıplamaya başladı, dikişlerin var sakın ol diyorum dinlemiyor valla. Çok mutlu ettiniz bizi.

Neriman:

Öğretmen kitap alsın annen, oku, özetle, okula getir demiş. Kitaplar çok pahalı alamadık iki gözü iki çeşme ağlıyorlardı. Şimdi siz tablet ve kitap getirdiniz ya yüreğime su serpildi.

Nadire:

“ Ev sahibi evden çıkarıyor, eskisi gibi çadırda mı yaşayacağım yine. Çok korkuyorum. Çoluk çocuk okula gidiyor. Okulları ne olacak bilemiyorum. Kara kara düşünüyorum. *Çakıcam bir direk, kalacağım artık. Nereye gideyim?* ”

Eylül:

“Oğluma verdiğiniz burs sayesinde oğlum futbol yeteneğinin üstüne gidebiliyor. Derslerine daha çok bağlandı böylece. Sayenizde bu kadar güçlüyüm, ayaktayım, çocuklarımın yanımdayım yoksa ben yok olurdu.”

Zeynep:

Gönderdiğiniz her şeye çok mutlu oluyorum ama çamaşır makinesi bu hayattaki en büyük hayalimdi. Bugüne kadar elimde yıkadım, şimdi makinem olacak öyle mi. Valla rüya gibi, çok sağ olun. ”